

Verbonden

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Niets meer

Niets minder

Verliefd

Verbonden

Anna Todd

Tussen de sterren

Verbonden

ISBN 978-90-225-8764-5
ISBN 978-94-023-1763-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Brightest Stars, part 2: The Darkest Moon*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Baqup
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2020 Anna Todd
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Playlist

'What We Had' van Sody

'Falling' van Harry Styles

'Possibility' van Lykke Li

'Little Did You Know' van Alex & Sierra

'July' van Noah Cyrus

'Little Bit of You' van Kevin Garrett

'Idfc' van Blackbear

'Poser' van Grace VanderWaal

'Lost On You' van Lewis Capaldi

'Before You Go' van Lewis Capaldi

'Hollow' van James Smith

'Lost Without You' van Freya Ridings

‘The Light’ van The Album Leaf

‘Lie’ van NF

‘LOVE IN THE DARK’ van Jessie Reyez

‘When the Party’s Over’ van Billie Eilish

‘Watch’ van Billie Eilish

‘Rest’ van Minke

‘The Other (Stripped)’ van Lauv

‘Unspoken’ van Aaron Smith

‘Can We Kiss Forever?’ van Kina, Adriana Proenza

Voor iedereen die zich ooit verloren heeft gevoeld:
laat mij je helpen jezelf te vinden.

1

Kael, 2019

De zwarte zee aan kleding doet pijn aan mijn ogen. Het is een tijdje geleden dat ik in de buurt ben geweest van zo'n geüniformeerde massa. Ik ben zo gewend aan de camouflage die ik jarenlang elke dag heb gedragen dat ik er, ook al zit ik niet langer in het leger, in de normale wereld nog steeds naar op zoek ben. Soms mis ik het gebrek aan verantwoordelijkheid van elke dag hetzelfde te dragen. Als ik een van mijn net gestoomde colbertjes van de hanger haal, denk ik aan mijn legerjasje waarvan het materiaal zo stijf was geworden door het ingebakken zand en vuil dat het kraakte terwijl we urenlang in Georgia door de hitte marcheerden. Mijn hand gaat automatisch naar de identiteitsplaatjes die ik onder mijn shirt draag.

Ik ben niet een van die soldaten die ze draagt als een trotse versiering of om gratis drankjes te scoren bij plaatselijke cafés. Ik draag ze omdat het gewicht van het metaal op mijn borst me met mijn voeten op de grond houdt. Ik denk niet dat ik ze ooit af zal doen.

'Het is hier een beetje koud,' merkt mam op, als ik het identiteitsplaatje loslaat en mijn handen op mijn schoot laat rusten.

'Wil je mijn jasje lenen?'

Ze schudt haar hoofd.

'Ze moeten het lichaam koud houden,' zegt een bekende stem.

‘Nog altijd een gestoorde geest.’ Ik sta op en omhels Silvin. Hij is een stuk dunner dan bij de vorige omhelzing.

‘Dat gaat nooit veranderen.’ Hij geeft me een stomp tegen mijn arm.

Mam kijkt hem afkeurend aan. ‘Hou daarmee op.’ Zij stompt hem iets harder dan dat hij mij heeft geraakt.

‘Hoe vaak heb ik dat niet gehoord?’ Silvin omhelst mijn moeder.

Ze glimlacht.

De paar keer dat ze elkaar hebben ontmoet mocht ze hem, ondanks het feit dat hij een ongelikte beer is met een idioot en grof gevoel voor humor. Daarmee heeft hij ons echter op de dieptepunten in ons leven laten lachen, dus ik heb hem ook altijd wel gemogen.

‘Hoe gaat het met je, gast?’ vraag ik nonchalant, ook al weet ik dat hij op het moment waarschijnlijk meer verdriet heeft dan de meeste mensen hier in de kerk, zoals dat voor mij de vorige keer het geval was.

Hij schraapt zijn keel, knippert met zijn bloeddorlopen ogen en blaast zijn adem uit voor hij antwoord geeft: ‘Goed, hoor. Ik, eh... Het gaat goed. Ik zou liever in Vegas bij de fruitmachines staan samen met een pornoster en háár geld.’

‘Dat geldt toch voor iedereen,’ grap ik met hem mee, omdat ik hem niet nog meer wil belasten. Soms is het beter om het oppervlakkig te houden, zodat je verdoofd kunt blijven. ‘Kom je bij ons zitten? Of heb je al ergens een plek?’

‘Het is verdomme geen concert, Martin.’ Met een lach gaat hij naast mijn moeder zitten.

Silvins verwrongen lach is het enige spoortje blijdschap in de hele kerk, ook al maskeert die een diepe droefenis. Het verdriet druipt bijna van het plafond. Het soort treurnis dat tot in je diepste wezen doordringt en nooit meer weggaat. Het is aan je te zien. De last van alles wat je bij je draagt stroomt gewoon

door je bloed en blijft op je schouders rusten.

Silvin leunt met een diepe zucht zwaar tegen de rugleuning van het houten bankje. Hij staart voor zich uit, verloren in een of andere herinnering die weigert hem los te laten en hem de kans op enige vrede ontzegt. Hij is te jong om er zo oud uit te zien. Hij is drastisch verouderd sinds we hem allemaal ‘Melkmuil’ noemden met ons beste zuidelijke accent. Hij komt uit Mississippi en leek tijdens onze eerste uitzending maar iets van vijftien, maar nu ziet hij er ouder uit dan ik.

Melkmuil was een stuk volwassener geworden sinds hij stukken van wat op rauwe tonijn had geleken in zijn gezicht geworpen had gekregen, zo uit het niets. Er was nog een ont-ploffing nodig geweest vóór mijn hersenen de afschuw konden verwerken van het besef dat die grove regen bestond uit stukken menselijk vlees, niet vis. Ik stond er zo dichtbij dat een vinger met een trouwring erom op de neus van mijn legerkistje belandde. De uitdrukking op Johnsons gezicht was veranderd toen hij naast zich keek en had beseft dat zijn strijdmakker Cox daar niet langer stond. Ik had toen iets in zijn ogen gezien, een klein vonkje dat doofde terwijl hij zijn wapen trok en in beweging bleef. Hij had het niet meer over hem gehad en had gezwegen toen de zwangere weduwe van Cox tijdens zijn begrafenis had gehuild.

Nu ik erover nadenk lijkt deze begrafenis daar verdacht veel op.

Ik kijk om me heen of ik ergens een klok zie. Is het nog geen tijd om te beginnen? Ik wil dat dit voorbij is voor ik daadwerkelijk moet nadenken over de reden waarom we hier zijn. Begravenissen zijn allemaal hetzelfde. In het leger tenminste, daarbuiten heb ik er sinds ik klein was geen bijgewoond. Sinds mijn vertrek naar de basistraining ben ik er zeker op tien geweest. Tien keer heb ik stil op een houten bankje gezeten en de gezichten bestudeerd van soldaten die voor zich uit stonden,

de lippen goed geoefend op elkaar geperst. Tien keer dat kleine kinderen die het leven niet begrepen, laat staan de dood, rond de voeten van hun ouders kropen. Tien keer dat er in de menigte werd gesnikt. Gelukkig had maar de helft van de overledenen kinderen, dus dat waren dan slechts vijf snikkende echtgenotes geweest van wie het leven kapot was en voorgoed was veranderd.

Ik heb me vaak afgevraagd wanneer er niet meer zou worden gebeld. Na hoeveel jaar zouden we niet langer op deze manier bij elkaar komen? Zou het doorgaan tot we allemaal oud en grijs waren? Zou Silvin op mijn begrafenis komen of zou ik eerst naar die van hem gaan? Ik ga er altijd heen, net als Johnson, die ik vanuit mijn ooghoek zie zitten. Dat geldt ook voor Stanson, die zijn pasgeboren zoontje in zijn armen heeft. Hij zit nog in het leger, maar zelfs degenen van ons die niet langer actieve dienst hebben, komen. Ik ben een keer naar Washington gevlogen voor een kerel die ik nauwelijks kende, maar op wie Mendoza gek was.

Er zijn vandaag meer mensen dan gebruikelijk. Deze overleden soldaat was dan ook geliefder dan de meesten van ons. Ik kan niet aan zijn naam denken of die voor mezelf opzeggen. Dat wil ik mezelf niet aandoen. Mijn moeder trouwens ook niet. Ik heb haar in Riverdale opgepikt en meegenomen. Zij heeft hem altijd gemogen. Iedereen mocht hem.

‘Wie is die dame daar?’ Mam kucht en wijst met een vinger naar een mij onbekende vrouw.

‘Geen idee, mam,’ fluister ik.

Silvin heeft zijn gekwelde ogen inmiddels gesloten.

Ik wend mijn blik af.

‘Ik weet zeker dat ik die vrouw ken,’ houdt ze vol.

Een man in een pak loopt het podium op. Het zal tijd zijn.

Ik onderbreek haar. ‘Mam, het gaat zo beginnen.’ Ik speur de bankjes af of ik Karina zie. Zij moet er nu ook zijn. Mam kucht

weer naast me. Dat doet ze de laatste tijd steeds vaker. Ze heeft dit kuchje nu al twee jaar, misschien langer. Soms gaat dat weg en wordt ze beloond omdat ze is gestopt met roken. Soms komt het hardnekkig terug en klaagt ze dat ze net zo goed een sigaret kan opsteken. Ik heb er mijn halve leven al met haar over gediscussieerd, sinds ik tien was en haar dokter had verteld dat ze een long kwijt zou raken als ze niet stopte met roken. Ik kijk naar haar terwijl ze met de tissue langs haar lippen wrijft en zwaarder hoest. Ze sluit haar vermoeide ogen kort voor ze weer naar het met bloemen bedekte podium staart. De kist is natuurlijk gesloten. Niemand wil dat deze kinderen het nauwelijks herkenbare lichaam zien.

Fuck! Ik moet hiermee ophouden. Ik heb god weet hoeveel uur doorgebracht met medische professionals die de opdracht hadden om mij weer op te kalefateren, dus je zou denken dat ik er beter in zou zijn om die gedachten buiten te sluiten. Ze werken nooit, de technieken die ze ons leren. De duisternis blijft, daar is geen beweging in te krijgen. Misschien moet ik de overheid vertellen dat ze hun geld terug moeten vragen voor mijn therapie? Zij hebben ervoor betaald, zoals het hoort, maar heeft het gewerkt? Duidelijk niet. Niet voor Silvin, niet voor mij, niet voor het lijk in de kist op het podium.

‘Aftellen,’ was hun advies voor als het er zo aan toeging in mijn hoofd. ‘Aftellen en denk aan iets wat je rust of vrede brengt. Voel dat je voeten de grond raken en weet dat je nu veilig bent.’

Ik denk aan háár als ik kalmte nodig heb. Dat is al zo sinds onze eerste ontmoeting. Dat gaat zo door tot de werkelijkheid tot me doordringt en ik mezelf wil straffen voor het feit dat ik haar niet meer in mijn leven heb, en dan zak ik dieper de duisternis in.

Ik krijg de kans niet om mijn privétherapiesessie af te ronden.

‘Als iedereen gaat zitten kunnen we beginnen.’ De stem van de uitvaartverzorger klinkt zacht, onaangedaan. Hij doet dit waarschijnlijk een paar keer per week.

Het wordt rustig in de ruimte en de uitvaart begint.

Na de dienst blijven we zitten terwijl sommigen zich aansluiten in de rij voor een laatste afscheid. Silvin vangt mijn blik en wijst naar boven, alsof hij me iets duidelijk probeert te maken. Terwijl ik omhoogkijk, tikt iemand op mijn schouder. Ik zou liegen als ik ontken dat ik heel even hoop dat het Karina is. Ook al weet ik zeker dat zij het niet is.

Natuurlijk is zij het niet. Het is Gloria, die achter me staat in een zwarte jurk met op de bovenkant witte bloemen. Volgens mij heb ik haar bij alle tien de begrafenissen in die jurk gezien. Het is vandaag een ware fucking achtbaan geweest, mijn ontmoeting met Karina in het koffietentje vanmorgen, Silvin, het verliezen bij het bieden op een geweldig complex van vier appartementen in de buurt van Fort Benning... en nu Gloria, die me altijd aan haar man doet denken.

‘Hé, Gloria.’ Ik sta op en omhels haar.

Gloria slaat kort haar armen om me heen, leunt iets naar achteren en omhelst me dan nog een keer. ‘Hoe gaat het met je? Ik heb me zorgen om je gemaakt. Je belt me nooit terug.’ Ze trekt een gezicht. ‘Klootzak,’ fluistert ze, terwijl ze me recht aankijkt.

‘Ik heb het ontzettend druk gehad met mijn werk en je weet dat ik de pest heb aan de telefoon.’

Ze rolt met haar donkere ogen. ‘De kinderen missen je, oké? Ze vragen veel naar je.’

De kinderen. Een zure smaak die wordt veroorzaakt door mijn schuldgevoel brandt in mijn keel. ‘Ik mis hen ook.’ Ik kijk omlaag naar haar voeten waar de jongste zich meestal aan haar been vastklampt en glimlacht. ‘Ik zal vaker bellen. Ik ben een eikel.’

Ze knikt en laat het onderwerp voor nu rusten.

De ketting om mijn nek weegt zwaar. Eén identiteitsplaatje is van mij, het andere van hem. Ik ben het aan hem verschuldigd om het gevoel hem te missen niet te ontwijken en er voor zijn kinderen te zijn zoals ik dat heb beloofd.

‘Je bent een echte eikel,’ beaamt ze met een lach op haar gezicht. ‘Oom Eikel moet ze gewoon één keer in de zo veel tijd bellen.’ Ze bestudeert mijn gezicht. ‘Ik herkende je eerst niet eens vanwege dit.’ Ze raakt de stoppels op mijn kaak aan.

‘Ja, ik ben nu een vrij man en heb besloten me daarnaar te gedragen.’

‘Daar ben ik blij om. Het is goed je te zien. Ook al is dat uitgerekend hier. En je...’ Ze kijkt naar mijn moeder.

Zonder haar gesprek met de vrouw die ze eerder had herkend te onderbreken omhelst mijn moeder haar en ze kust haar op de wang.

‘Karina ziet er geweldig uit.’ Gloria tuit haar lippen en staart me aan. ‘Zoals altijd, maar ze ziet er...’

Ik wend mijn blik af.

‘Ze ziet er gelukkig uit. Dat is het.’ Ze glimlacht.

Gloria was altijd al gek op Karina, en ik heb via via gehoord dat ze elkaar nog steeds spreken, ook al woon ik niet langer op de basis.

Ik kijk snel om me heen in de kerk of ik Karina’s haar zie. Het is weer bruin. Die kleur ‘precies tussen kastanje- en chocoladebruin in’, zo heeft ze me ooit verteld. Dat was de kleur waar ze altijd op terugviel als ze het gevoel had dat ze haar leven op orde had. Van haarkleur veranderen, de controle die ze daarover had, dat was een van haar rituelen. Er waren veel kleine dingen die ze deed om controle uit te oefenen onder het mom van geluk hebben.

‘Ja, daar ben ik blij om,’ zeg ik. ‘Ik heb haar vanmorgen gesproken.’

Ze hoeft niet te zeggen dat ze dat al weet, dat blijkt duidelijk uit het feit dat ze niet verbaasd is.

Het wordt tijd voor een ander onderwerp. ‘Maar goed, zijn de kinderen er ook?’

Ze rolt opnieuw met haar ogen en schudt haar hoofd. ‘Nee, zij zijn bij mijn moeder in Benning. Ik vond dat ze voorlopig wel genoeg begrafenissen hebben meegemaakt.’

‘Dat geldt voor ons allemaal.’

Een vrouw komt op ons af en omhelst Gloria. Ze lijkt haar te kennen en ze beginnen te praten. Mam is nog met haar gesprek bezig, dus ik speur opnieuw de aanwezigen af op zoek naar Karina. Hoe is het mogelijk dat ik haar nog niet heb gezien? Zo groot is de kerk niet. Aan de andere kant is ze goed in opgaan in haar omgeving, in zich verstoppen in een menigte. Dat is een van haar ‘dingen’.

Ik hoor in het gesprek naast me de naam van Mendoza vallen en probeer niet te luisteren terwijl Gloria het vaste riedeltje afwerkt. Ik heb haar talloze keren ‘dank je’ en ‘met mij gaat het goed’ horen zeggen. Ik heb medelijden met haar, dat ze altijd in het verleden moet leven. Dat is een moeilijke plek om te zijn en het is zelfs nog moeilijker om daar weg te komen. Dat begrijp ik beter dan de meeste mensen.

Ik ga op in mijn eigen gedachten, maar dan doorbreekt de stem van mijn moeder de zachte begroetingen en de condoleances die om me heen worden uitgewisseld.

‘Mikael, waar wil je zus ook alweer gaan studeren?’ De verwarring straalt uit haar ogen, ondanks de honderden gesprekken die we hierover hebben gehad.

‘MIT,’ vertel ik haar gesprekspartner, die ik inmiddels herken als de moeder van Lawson. Ik weet dat ze een beter mens is dan haar zoon, maar dat is niet bepaald moeilijk. Na de afgelopen vier jaar met hem in mijn eenheid te hebben doorgebracht en twee uitzendingen naar Afghanistan, ken ik Lawson

beter dan zijn eigen moeder. Oorlog brengt mensen dichter bij elkaar dan wat dan ook, behalve de dood. In mijn wereld gaan die twee zaken hand in hand.

‘Dat was het. MIT. Ze is dit jaar de slimste van haar hele klas. Dat was ze vorig jaar ook al. Ze moet nog twee jaar wachten, maar ze zouden gek zijn als ze haar niet accepteerden.’ Het zwarte haar van mijn moeder zakt uit dat klemming dat ze altijd in heeft. De krullen die ik haar vanmorgen heb helpen creëren hangen nu los. Ik steek mijn hand uit om haar haar voor haar gezicht weg te vegen.

De herinnering aan Karina die lacht terwijl ik mijn vingers brand aan een heet krulijzer komt bij me naar boven. Ik wist dat ze de meest attente en minst egoïstische persoon moest zijn die ik ooit tegen zou komen toen ze aanbood me te leren hoe ik het haar van mijn moeder kon krullen na het zien van de brandwondjes op haar handen. Soms beefden die ’s ochtends zo erg dat ze het zelf niet voor elkaar kreeg, maar ze was te koppig om om hulp te vragen.

Ik ga niet zo vaak naar huis als ik zou moeten, maar mam vindt het geweldig als ik dan haar haar voor haar doe. Ze zegt dan dat het me op een dag een goede vader zal maken. Karina heeft hetzelfde gezegd, met een blik in haar ogen alsof ze de toekomst voor zich zag. Het bleek dat ze die niet kon zien, net zomin als mijn moeder, want zij hoopt nog steeds dat ik haar kleinkinderen zal geven zodat onze achternaam blijft voortbestaan. Die kans is niet groot.

Met een zucht pak ik mijn telefoon uit mijn zak en ik kijk er uit gewoonte op terwijl ik ondertussen om me heen gluur. De ruimte is aanzienlijk leger, dus ze zal makkelijker te vinden zijn. Uiteindelijk zal ik zeker weten dat ze er niet is, of ze zal tevoorschijn komen uit de hoek waarin ze zich verschuilt. Tenminste, als ze niet is weggeglipt en haar kennende is die kans best...

‘Ik ben hier, Dory.’

Door Karina’s zachte stem gaan er tegelijk een schok en opluchting door mijn lichaam.

‘Daar ben je. Iedereen heeft het steeds over je en nu ben je er,’ zegt mam.

Karina fronst en schudt haar hoofd. ‘Geroddel als altijd.’ Ze slaat met een glimlach een arm om mam heen en trekt haar even tegen zich aan. Ze haalt de klem uit mams haar, draait met haar elegante handen de lokken weer omhoog en zet die precies zoals zij het mooi vindt vast met de klem, veel beter dan ik dat kan. Jezus, die twee zijn van ver gekomen. Het bezorgt me een fucking schuldgevoel dat, door alles wat er is gebeurd, mam Karina niet meer in haar leven heeft. In tegenstelling tot Gloria, die maar tien minuutjes hoeft te rijden om Karina te zien, zal mijn moeder nooit meer achter een stuur kruipen. Niet op een verantwoorde manier, in ieder geval.

‘Wil je naar buiten gaan?’ vraagt ze aan mam. ‘Het wordt hier een beetje bedompt.’ Het groen van haar ogen wordt feller door het licht dat door het gebrandschilderde kerkraam valt.

Mam volgt Karina, maar dan draaien ze zich allebei om en kijken ze naar mij.

‘En?’ zeggen ze tegelijk.

‘Ik ga met jullie mee?’ Ik kijk Karina aan.

Ze staart terug. Haar lippen wijken iets van elkaar, maar ze zegt niets.

Terwijl we ons omdraaien trilt mijn telefoon in mijn hand. Ik wil opnemen, maar zie dan dat Karina een pissige blik op het ding werpt. Ze verwacht dat ik zal opnemen, zoals altijd, dus ik negeer het gesprek en houd haar blik vast. Ze likt langs haar lippen en haar ogen verraden dat ze verrast is en dat ze dit als een overwinning ziet. Het was toch maar een van mijn onderaannemers.

‘Zullen we?’ Ik grijp de kans om in ieder geval op haar horizon te blijven.

Ze knikt en neemt ons mee de kerk uit terwijl de klokken in de toren luiden.

2

Karina, 2017

Ding-dong... De bel van de salon klonk en ik sprong op van de stoel op wieltjes waar ik loom rondjes mee aan het draaien was. We hadden al bijna in geen uur een klant gehad en niemand van ons had een afspraak in de agenda staan, dus ik bewaakte het fort alleen. Ik had alle kamers gestoft en gezogen en bij iedereen de oliën bijgevuld. Er was letterlijk niets anders te doen dan wat op mijn telefoon te kijken, en dat probeerde ik doelbewust te vermijden. Maar toen ging de deur open en was er een potentiële klant om mijn verveling te doorbreken. De man die naar de balie kwam lopen had half geloken donkere ogen, een scherpe, hoekige kaaklijn als die van een pitbull en bedekte zijn donkere haar deels met een honkbalpetje met daarop de omtrekken van de staat Alabama. Hij was lang, belachelijk lang.

‘Hallo, wat kan ik voor je doen?’ vroeg ik, met een blik op de klok aan de wand en daarna langs hem heen door de glazen deur. Het was donker en dat werkte op mijn zenuwen. Ik vond het de laatste tijd vreselijk om alleen te zijn in de salon. Ik kon niet zeggen waarom, maar ik had de laatste weken een gespannen, onheilspellend gevoel waar ik maar niet vanaf kon komen. Het irrationele gevoel dat me iets slechts te wachten stond, wat mijn hoofd met paranoïde gedachten vulde en me nog chaotischer maakte.

Tegen de tijd dat de man sprak had ik me al twee keer voorgesteld dat hij me zou vermoorden.

‘Is er nu nog tijd voor een behandeling?’ vroeg hij met schorre stem.

Ik kreeg een knoop in mijn maag. ‘Eh...’ Ik overwoog te weigeren, te zeggen dat ik de rest van de avond vol zat, maar had het geld echt nodig want volgende week moest mijn elektriciteitsrekening worden betaald. Trouwens, de kans was groot dat hij me niet zou proberen te vermoorden. Hij wist gelukkig niet dat ik alleen was.

Hoefde ik maar niet zo te denken, maar ook al was ik me ervan bewust dat mijn paranoia erger was dan die van de meeste mensen, ik wist als vrouw ook dat er te allen tijde gevaren om me heen waren.

‘Ja... Wat voor behandeling zou je willen hebben?’ Ik wees naar het menu aan de wand.

De gelamineerde posters waren opgekruld bij de hoekjes en sommige prijzen waren nauwelijks leesbaar omdat Mali’s hennepoten, sinds de salon geopend was, waren vervaagd. Een keer in de zoveel tijd probeerde ik die er met een marker weer op te zetten, omdat het Mali totaal niet interesseerde. Elke keer dat ik tegen haar zei dat ik met liefde een nieuwe zou maken rolde ze met haar ogen. Blijkbaar was ik de enige die dat dwarszat.

‘Iets van een uur? Ik heb dringend een massage nodig. Mijn rug zit hier helemaal vast.’ Hij wreef met zijn hand vlak boven zijn heup en draaide langzaam met zijn bovenlichaam.

‘Dat lukt wel. Dit is je eerste bezoek, toch?’ Ik kende het gezicht van elke vaste klant, niet alleen van die van mij.

Hij knikte.

Ik schoof het klembord met de formulieren voor nieuwe klanten naar hem toe. Zijn nagels waren vies en zijn handen zo droog dat er barsten bij en witte kringen om zijn knokkels za-

ten. Zijn gezicht zag er jonger uit dan zijn handen, maar zelfs toen ik recht in zijn bijna zwarte ogen keek had ik niet kunnen raden hoe oud hij was. Wat ik wel kon vaststellen was dat hij hard werkte en uit Alabama kwam, en ongetwijfeld zou hij hun team goed vinden.

Terwijl hij de formulieren invulde, haalde ik discreet mijn telefoon uit mijn zak om daar even op te kijken. Toen ik het scherm van het slot wilde halen verscheen er een melding op. Die was van Instagram: ik had er twee nieuwe volgers bij en mijn laatste post, een foto van een paardenbloem die tussen grashalmen uit tuurde, was drie keer geliked. Twee volgers, hm? Ik zou wel een influencer kunnen zijn met mijn twaalf volgers en twintig likes bij sommige van mijn posts. Mijn nagels op een stoel had honderden likes gekregen, dus er was duidelijk niet veel voor nodig om indruk te maken op de mensen van het internet.

‘Alsjeblieft.’

De man onderbrak mijn dagdroom over honderdduizenden dollars betaald te krijgen om esthetisch aangename foto’s op een app te zetten. ‘Dank je...’ Ik keek naar de regel waar hij zijn naam had ingevuld. ‘Brady. Als jij er klaar voor bent, kunnen we beginnen.’

Hij knikte.

Ik nam hem mee naar mijn kamer. Toen we de kleine ruimte in stapten, werd hij voor mijn gevoel nog groter. Zo groot dat ik omhoog moest kijken toen ik tegen hem sprak. Ik zette de muziek aan en liep om de tafel heen om nog een kaars op de plank aan te steken. ‘Zijn er, op je onderrug na, nog andere plekken waar ik me op moet concentreren?’

‘Mijn hoofd,’ zei hij.

Ik wachtte even om te zien of hij een grapje maakte of niet.

Hij glimlachte een beetje en zag er een stuk minder moordlustig uit met die kuiltjes in zijn wangen.

‘Daar betalen ze me niet genoeg voor, dus is er verder nog iets?’ Ik lachte terug en hij schudde zijn hoofd. Bij nader inzien was hij niet zo eng. ‘En hoe zit het met de druk? Wil je een Zweedse of juist een Thaise? Zacht, medium, deep tissue?’

Hij keek verward. ‘Ik weet niet wat het verschil is, maar ik gok op medium? Dit is mijn eerste massage.’

Inwendig kreunde ik. Hij zou of vaste klant worden of ik zou zijn eerste ervaring verpesten. Die druk was verschrikkelijk. Die legde ik mezelf op, ja, maar ik kreeg er stress van. Waarom reageerde ik altijd zo? Dat was zo vermoeiend.

‘Oké.’ Ik toverde een glimlachje op mijn gezicht. ‘Ik zal je een paar minuten de tijd geven om je uit te kleden tot zover jij dat prettig vindt. Je kunt je spullen in de mand leggen. Ga daarna maar op je buik onder het laken en de deken liggen en dan ben ik over een minuut of twee terug. Neem de tijd.’

Ik verliet de ruimte en bond het gordijn dicht. Onwillekeurig keek ik weer op mijn telefoon. Dit keer om mijn laatste gesprek met Austin opnieuw te lezen. Drie berichtjes met *Waar ben je?* en één keer *Als er iemand kwaad zou moeten zijn en niet zou moeten reageren, dan ben ik het wel.* Mijn tweelingbroer en ik hadden de nodige ruzies achter de rug en er waren tijden dat we elkaar in geen weken hadden gesproken, maar dit was anders.

Hij was nu een verrekte leugenaar, niet alleen maar een jongen die soms jokte om zijn zin te krijgen bij onze ouders of bij meisjes. Hij was nu een man, een die verdomme tegen mij had gelogen en bij het leger was gegaan met behulp van Kael, van wie ik beter had moeten weten dan hem te vertrouwen. Maar natuurlijk was ik gecharmeerd van hem geweest, precies zoals hij dat had gepland, en ik had me laten gebruiken in het spel dat hij met mijn vader speelde. Een spel dat ingewikkelder en veel gecompliceerder was dan waar ik op dat moment over na kon denken. Ik scrolde helemaal terug in het gesprek tot waar

Austin op weg hierheen was na zijn korte verblijf in South Carolina bij onze griezel van een oom. We waren toen allebei zo enthousiast geweest.

‘Eh... mevrouw?’

Ik schrok zo van die stem dat ik meteen weer bij de les was. ‘Shit,’ fluisterde ik. Hoelang had ik hier op de gang gestaan? Geen idee. ‘Kom eraan,’ piepte ik, in plaats van te doen alsof ik hem rustig de tijd had gegeven.

Ik trok het gordijn opzij en haastte me naar de tafel om voor mijn verwaarloosde nieuwe klant te zorgen die nu zeker nooit meer terug zou komen, niet eens om me te vermoorden, laat staan voor een andere behandeling. ‘Zit de hoofdsteun goed? Lig je comfortabel?’

Hij knikte.

Ik trok het laken om te beginnen tot hoog op zijn rug. Terwijl ik mijn handen over zijn schouderbladen liet glijden, dreef mijn geest de kamer uit, door de gang, zo door de voordeur naar dezelfde plek waar die de laatste tijd steeds heen ging.